

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

X. Vana refugia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

amisit, vixitque vitæ suæ superstes, ut unī Providentiæ divinæ, quod avebat, inniti affuesceret, nosque exemplo suo doceret.

x. Psalmo 30. Vates Regius, *Odisti, inquit, observantes vanitates, id est idola, supervacuè, absque ratione & utilitate ullâ.* Augustinus in eum Psalmum, hæc verba ad inanitatem humanæ fiducia trahens: *Speras, inquit, in pecunia? Observas vanitatem. Speras in honore & sublimitate aliqua potestatis humanæ? Observas vanitatem. In his omnibus cum speras, aut tu exspiras, & ea hîc dimittis: aut cum vivis, omnia pereunt, & in spe tua deficis.* Idem in Psalmum 46. explicans hæc verba: *Deus noster, refugium & virtus, adjutor in tribulationibus: Sunt, inquit, quedam refugia, quò quisque cum fugerit, magis infirmatur, quàm confirmatur. Confugis, verbi gratiâ, ad aliquem in seculo magnum, ut facias tibi potentem amicum, refugium tibi viderur... Multi cum ad talia refugia confugissent, cadentibus illis, ad quos confugerant, & ipsi quesiti sunt, quos nemo quæreret, nisi ad talia confugissent.* Non est refu-

gium

gium nostrum tale: sed refugium nostrum virtus est: cum illuc confugerimus, firmi erimus. Stultitiam Philistinorum quis non miretur, libro Regum I. cap. 5. idolum suum Dagonis sæpius dejectum, ac fermè comminutum, toties tamen restituentium loco suo & adorantium? Sic sunt, qui humanæ prudentiæ, mortalisque potestatis idola, quotidie collabentia, & in partes dissiliencia, pergunt tamen vanæ fiduciæ suffitu, & adspiratione, venerari.

XI. *Arbores ruentes, & umbra.* Hinc tam altè insonat Jeremias, cap. 17. utinam sic ut ab omnibus exaudiatur: *Maledictus vir, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, &c.* Origenes illud explicans, *Maledictus qui pendet in ligno*, idem ait sibi videri, ac, *Maledictus, qui confidit in homine.* Ingeniosè dictum, & verè. Homo enim quilibet, cui confidimus, à quo pendemus, cui incumbimus, lignum est semiputre, faucium, sic recisum quotidiana infirmitate, ut vix cortice hæreat. Aiunt elephantem à venatoribus capi, notatâ arbore ad quam acclinare se solet, ut in-